

Sygn. akt IX Ka 252/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Sobierajski (spr.)

Sędziowie SSO Mirosław Wiśniewski

SSO Rafał Sadowski

Protokolant stażysta Marzena Chojnacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015 roku

sprawy **R. R.** oskarżonego o przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk oraz z art. 233 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 9 grudnia 2014 roku sygn. akt VIII K 1788/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu – kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50 zł (pięćdziesięciu złotych).

Sygn. akt IX Ka 252/15

UZASADNIENIE

R. R. został oskarżony o to, że:

1) W dniach 19-20 października 2013 r. w G. gm. C. udzielił nieustalonej osobie pomocy w kradzieży samochodu M. (...) o nr rej. (...) o wartości 50 000 zł w ten sposób, że udostępnił tej osobie klucze od pojazdu pozostawiając je w samochodzie, dzięki czemu możliwa była kradzież pojazdu na szkodę M. S.,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk,

2) W dniu 20 października 2013 r. w Komisariacie Policji w C., będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej, za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę co do okoliczności kradzieży pojazdu M. (...) o nr rej. (...) o wartości 50 000 zł na szkodę M. S.,

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014 roku (sygn. akt VIII K 1788/13):

I. uznał oskarżonego R. R. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i za to na mocy art. 19 § 1 kk w zw. art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 33 § 1, § 2 i § 3 kk wymierzył oskarżonemu za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych stawka;

III. uznał oskarżonego R. R. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 kk i za to na mocy art. 233 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w punkcie I i III wyroku wymierzył oskarżonemu R. R. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

V. na mocy art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. kwotę 2500,00 (dwa tysiące pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300,00 (trzysta) złotych tytułem opłaty i zwolnił go od pozostałych kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając powyższy wyrok w całości.**

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił on mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania karnego, a mianowicie poprzez naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w dwóch przypadkach:

- po pierwsze, poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego R. R. oraz dowodu z zeznań świadka A. R. z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego i w rezultacie nieprzyznanie relacji oskarżonego w części w której nie przyznał się on do zarzucanych mu czynów oraz świadka (w odpowiedniej części) waloru wiarygodności, podczas gdy relacje te były spójne, konsekwentne oraz zazębiały się,

- po drugie, poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonego M. S. jako wiarygodnych, nie uwzględniając przy tym istniejącego konfliktu pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym.

Skarżący zarzucił powyższemu orzeczeniu także naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 7 kpk i art. 6 kpk, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonego, która polegała na porównaniu jego wyjaśnień z zeznaniami, które złożył wcześniej w sprawie jako pokrzywdzony, podnosząc że kodeks postępowania karnego wyklucza możliwość „wykorzystania” depozycji osoby, która zeznawała jako świadek, a następnie uzyskała status oskarżonego.

Kolejnym podniesionym w apelacji zarzutem był błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu przez Sąd meriti, że oskarżony podrobił klucz do przedmiotowego pojazdu w celu ułatwienia jego kradzieży podczas, gdy brak jest w sprawie jakiegokolwiek supozycji, by podejmował on działania ukierunkowane na dorabianie/podrabianie klucza.

Nadto, w sytuacji gdyby Sąd nie uwzględnił zarzutów sformułowanych powyżej, skarżący skierował zarzuty rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności w wymiarach 8 miesięcy i 6 miesięcy pozbawienia wolności – połączonych karą łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz długości okresu próby 3 lat do

okoliczności uwzględnionych przez Sąd I instancji przy wyznaczaniu wymiaru kary, w tym społecznej szkodliwości czynu, jak i dotychczasowej niekaralności oskarżonego, co wymagało orzeczenia kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, jak również wyznaczenia długości okresu próby na okres 2 lat.

Wskazując na powyższe podstawy skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I sentencji i orzeczenie co do istoty poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt. 1 aktu oskarżenia, zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 2 sentencji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt. 2 aktu oskarżenia oraz o uchylenie wyroku w pkt. II,IV,V,VI i VII.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna, w związku z czym Sąd Okręgowy orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie naruszył w sposób istotny zasad procedury karnej, co stanowiłoby obrazę przepisów postępowania, która miałyby wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Analiza akt sprawy wykazała również, że Sąd Rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a orzeczoną karę - w świetle wykazanych okoliczności - uznać należało za sprawiedliwą i adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu.

Po pierwsze, Sąd Okręgowy nie podzielił poglądu skarżącego, jakoby Sąd meriti wyrokując w tej sprawie naruszył przepisy postępowania karnego, mianowicie art.7 kpk w zw. z art. 410 kpk.

Rozważając treść tych przepisów, a więc to, że podstawę wyroku może stanowić jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, na podstawie których - stosując zasadę swobodnej oceny dowodów - organy postępowania karnego kształtują swe przekonanie, oceniając wszystkie dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, można wywnioskować, iż przeprowadzona przez sąd analiza materiału dowodowego musi ostatecznie dawać spójny i logiczny obraz całości, który jest potwierdzony przedstawionym w uzasadnieniu tokiem rozumowania sądu oraz określeniem, które okoliczności przemawiały na korzyść oskarżonego, a które na jego niekorzyść i dlaczego.

Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 6 marca 2014 r. sygn.. akt II AKa 279/13 (KZS 2014/4/47): „Wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości rozprawy głównej. Swobodna ocena dowodów ograniczona jest jedynie powinnością przedstawienia rozumowania, które doprowadziło ten sąd do dokonanego wyboru. Jest to niezbędne dla ustrzeżenia się od dowolności, usuwającej ów wybór spod kontroli stron i nadzoru instancyjnego”

W związku z czym uwiarygodnienie zarzutów dotyczących obrazy powyższych przepisów procedury wymagało od obrońcy wykazania tych naruszeń w oparciu o nowe fakty albo już ujawnione podczas procesu, jednak wobec których skarżący zastosował pogłębioną logiczną analizę, zamieszczając ją w treści apelacji. Udowadniając przy tym, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieuwjawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt II KK 8/15, LEX nr 1654741).

W ocenie Sądu odwoławczego skarżący nie udowodnił w przedstawiony powyżej sposób, aby Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk. Sąd meriti rzetelnie przeanalizował wyjaśnienia oskarżonego, zeznania jego żony oraz świadka M. S., właściwie ustalając w jakim zakresie można je uznać za wiarygodne.

Niewątpliwie kluczowym źródłem dowodowym pozwalającym na ustalenie czy oskarżony dopuścił się czynów mu przypisanych były jego własne wyjaśnienia. Sąd I instancji dostrzegając fakt, że nie były one w czasie całego postępowania konsekwentne, postąpił właściwie podejmując starania mające na celu ujawnienie powodów zaistniałych rozbieżności. Miał na uwadze nie tylko przeprowadzoną konfrontację jego relacji z treścią zeznań

złożonych przez świadka S. M.. Badał również wskazywane przez R. R. powody zmiany treści wyjaśnień na późniejszym etapie postępowania karnego w stosunku do wersji prezentowanej na początku śledztwa. Przeprowadził w tym zakresie postępowanie dowodowe przesłuchując funkcjonariusza Policji uczestniczącego w jego przesłuchaniu, tj. świadka M. B. na okoliczność zgłaszanej przez oskarżonego presji psychicznej, jakiej rzekomo miał być poddawany podczas wskazanego przesłuchania. Z całą pewnością można więc stwierdzić, iż Sąd meriti dążył do poznania faktów i chciał mieć pewność co do wiarygodności tych wyjaśnień.

Przeprowadzona przez Sąd I instancji wnikliwa analiza w tym zakresie nie dostarczyła podstaw do przyjęcia, że wyjaśnienia na tym etapie postępowania zostały złożone przez oskarżonego w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi. Było to uzasadnione nie tylko faktem, że w dniu 31 października 2013 roku podczas przesłuchania w obecności prokuratora, w którym uczestniczył również obrońca oskarżonego, nie zostały zgłoszone wątpliwości co do sposobu przeprowadzonych wcześniej przesłuchań, ale także tym, że oskarżony nie zakwestionował swoich twierdzeń: „Ja przyznaję się do obydwu tych zarzutów. Ja znam swoje prawa i obowiązki, wiem, że nie muszę składać wyjaśnień w sprawie, ani odpowiadać na pytania.(...) Ja wyjaśniałem już dziś na policji i to co powiedziałem chcę na chwilę obecną podtrzymać, nie wykluczam, że w przyszłości złożę jeszcze wyjaśnienia”.

Następnie, podtrzymując powyższe wypowiedzi, ponownie będąc przesłuchiwany w obecności swojego obrońcy w dniu 29 listopada 2013 r., nie zgłosił on żadnych zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzanych wcześniej przesłuchań.

Skoro więc zostało bezspornie udowodnione, że zachował on podczas przesłuchań swobodę wypowiedzi, to mając również na uwadze, iż przepisy postępowania karnego nie przyznają prymatu dowodom przeprowadzonym przed sądem nad dowodami przeprowadzonymi na wcześniejszym etapie postępowania, a o ich wartości dowodowej decyduje jedynie ich treść w konfrontacji z innymi dowodami (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1978 r., V KR 78/78, OSNKW 1978/12/147), należało uznać wyjaśnienia oskarżonego w kwestii przyznania się do popełnienia zarzucanego czynu za wiarygodne.

Z kolei wyjaśnienia oskarżonego przeczące temu, by był on winny pomocnictwa kradzieży, nie zajął się ani z powyższym, ani z zeznaniami pokrzywdzonego oraz innymi nieosobowymi źródłami dowodowymi w postaci protokołów oględzin miejsca zdarzenia, oględzin telefonu, zatrzymania rzeczy, w związku z czym Sąd Rejonowy postąpił słusznie, uznając je za niewiarygodne.

Również podważyć należało stanowisko skarżącego dotyczące oceny obiektywności zeznań A. R.. Twierdził on, iż z samej relacji rodzinnej oskarżonego i świadka nie powinno się wywodzić tez dezawuujących wiarygodność relacji żony R. R.. Jednak mając na względzie doświadczenie życiowe można stwierdzić, że bliska osoba będzie chciała pomóc, a nie zaszkodzić członkowi swojej rodziny. W związku z czym obiektywność takich zeznań, wymaga potwierdzenia w innych ujawnionych faktach. W tym przypadku prawdziwość twierdzeń tego świadka oprócz wskazanych wyżej względów, została dodatkowo nadwyrężona jej twierdzeniem, że pokrzywdzony nie domagał się wydania samochodu przed kradzieżą, podczas gdy zastało w sposób niepodważalny udowodnione coś odmiennego.

Podobnie, czyli w kontekście innych dowodów, należało rozważyć wiarygodność zeznań świadka M. S., co prawidłowo uczynił Sąd I instancji. Analizując wiarygodność jego twierdzeń Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, na ile wykazany konflikt między pokrzywdzonym a oskarżonym kładł się cieniem na obiektywność i zgodność z rzeczywistością złożonych przez niego zeznań. Warto zauważyć, że okoliczność istniejącego sporu pomiędzy stronami nie przesądzała jeszcze o tym, że relacja świadka M. S. wymaga odrzucenia. Konieczne było w tym przypadku badanie tego również w oparciu o inne dowody, co właściwie uczynił Sąd Rejonowy wykazując, że w kontekście zeznań innych świadków, a także nieosobowych źródeł dowodowych przedstawionych powyżej, można było rozstrzygnąć o wiarygodności jego zeznań.

Wprawdzie apelujący ma rację zarzucając Sądowi I instancji, iż odwołanie się przezeń przy ocenie wyjaśnień oskarżonego do treści złożonych przez niego zeznań w charakterze świadka było niedopuszczalne (arg. ex art. 391 § 1 kpk a contrario), jednak uchybienie to nie miało wpływu na treść zaskarżonego wyroku, albowiem za wiarygodnością

przyjętych za podstawę ustaleń faktycznych wyjaśnień R. R. przemawia w wystarczającym stopniu przedstawiona i omówiona wyżej argumentacja Sądu meriti.

Reasumując więc w zakresie odpowiedzi na zarzuty dotyczące naruszenia art. 7 w zw. z art. 410 kpk - w istocie apelacja obrońcy w tej części stanowiła jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Rejonowy oceną dowodów. Skarżący domagając się ich odmiennego osądu, korzystnego dla oskarżonego, nie wskazał żadnych nowych rzeczowych argumentów, które podważałyby istotnie analizę przedstawioną w części motywacyjnej wyroku.

Po drugie, Sąd Okręgowy zgodził się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego w kwestii uznania, iż R. R. zeznając początkowo jako świadek dopuścił się popełnienia czynu zabronionego z art. 233 § 1 kk. Jak zaznaczył Sąd I instancji, to on zainicjował postępowanie karne w sprawie kradzieży auta oraz konieczność przesłuchania go w charakterze świadka. Świadomie dążył do wprowadzenia w błąd organów procesowych, ponadto pomawiając bezpodstawnie - jak udowodniono - S. M.. Takiego postępowania przy uwzględnieniu, że na tym etapie brak było podstaw by domniemywać, iż R. R. powinien być przesłuchiwany w charakterze podejrzanego, nie można było uznać jako realizację prawa do obrony, które przecież formalnie przysługuje dopiero w momencie uzyskania statusu podejrzanego w postępowaniu karnym.

Po trzecie, nie można również zgodzić się z tezą skarżącego, iż Sąd Rejonowy popełnił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony podrobił klucz do przedmiotowego pojazdu w celu ułatwienia jego kradzieży, podczas gdy brak jest w sprawie jakiegokolwiek supozycji, by oskarżony podejmował działania ukierunkowane na dorabianie/podrobienie klucza, co według obrońcy wyklucza możliwość przypisania oskarżonemu tej niekorzystnej dla niego okoliczności. Jednak wskazane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wnioski Sądu I instancji w tej kwestii nie wzbudziły wątpliwości Sądu Okręgowego. W uzasadnieniu brak jest jednoznacznego stwierdzenia, jakoby oskarżony z pewnością podrobił klucze: „Okoliczność posiadania przez oskarżonego „dodatkowego” klucza może niejako wskazywać na nielegalne podrobienie go w celu ułatwienia kradzieży pojazdu”. Takie przypuszczenie w świetle tego, że klucz został znaleziony pośród rzeczy oskarżonego, jego niejasnych oświadczeń w tym względzie, było uzasadnione. A należy również zwrócić uwagę na to, iż ta okoliczność nie stanowiła dowodu, z którego bezpośrednio wnioskowano o winie oskarżonego.

Podsumowując wszystko powyższe, z analizy akt sprawy wynika, że Sąd I instancji z należytą starannością przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób wyczerpujący odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozstrzygnięcia. W szczególności w sposób wnikliwy przeanalizował i właściwie ocenił dowody, w tym - w szczególności - z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. W wyniku czego bezbłędnie dokonał ustaleń faktycznych, na podstawie których bezspornie wywnioskował o winie oskarżonego. W związku z powyższym ostatecznie brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Na koniec Sąd Okręgowy odnieść się musi jeszcze do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności w wymiarach 8 miesięcy i 6 miesięcy pozbawienia wolności – połączonych karą łączną 1 roku pozbawienia wolności, który również nie zasługiwał na uwzględnienie.

W ocenie Sądu odwoławczego orzeczone przez Sąd Rejonowy kary zostały wymierzone zgodnie z zasadami i dyrektywami sądowego wymiaru kary. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd meriti przywołał wszystkie okoliczności, które wpłynęły na wymiar zastosowanych kar, argumentując w ten sposób przekonująco swoje decyzje w tym zakresie. Warto zauważyć, że pomimo motywacji oskarżonego, pewnej premedytacji oraz skuteczności z jaką działał przy popełnianiu przestępstw, rodzaju naruszonych dóbr prawnie chronionych, a także znacznej szkodliwości popełnionych czynów, wobec R. R. zastosowano kary bliskie dolnej ustawowej granicy przewidzianej za te przestępstwa.

Ponadto Sąd I instancji postąpił prawidłowo stosując w tym przypadku zasadę asperacji, uzasadniając to tym, że oskarżony naruszył dwa całkowicie odmienne dobra chronione prawem, co pomimo bliskości podmiotowej i przedmiotowej, nie dawało podstaw do użycia zasady absorpcji. Biorąc pod uwagę, iż wykonanie kary zostało

zawieszono na odpowiednio długi okres 3 lat tytułem próby, może stanowić dla oskarżonego odpowiednią motywację do przemyślenia i kontrolowania swoich zachowań, a w konsekwencji przestrzegania porządku prawnego.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też został on utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk oraz § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. kwotę 420 zł (czterystu dwudziestu złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk, art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego R. R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu – kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciążył go wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50 zł (pięćdziesięciu złotych), na które składa się kwota 30 zł za wydanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Sądowego (§ 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego – Dz. U. z 2014 r., poz. 861) oraz kwota 20 zł z tytułu ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 663).